

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαρ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

ΑΙ ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

« Εἶθε νὰ μὴ ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα αὕτη ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ! »
 Τοιοῦτο ἐπιφώνημα ἔκλεισε τὰς ὀλίγας τοῦ γραμματῆς ὁ Σαββατινὸς Αἰὼν περὶ τῶν ἐν τῇ Βουλῇ συμβάντων. Διατί ὅμως νὰ μὴ ἀνέτελλεν, καὶ νὰ ἠναγκαζόμεθα νὰ ἔχωμεν εἰκοσιτετράωρον ἴσχυα, καθ' ἣν ἐκ τοῦ φόβου, ἐκ τῆς πλῆξεως, ἐκ τῆς ἐπὶ τῶν νεύρων βλαβερᾶς ἐπιφροῆς δυνατὸν νὰ συνέβαινον πλείονα δυστυχήματα παρὰ τὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Μανδάλου ἐπισυρρευθέντα, ὑπὸ ὀλίγων κοινοβουλευτικῶν μαγυρῶν ; Διατί νὰ μὴ ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα αὕτη καὶ νὰ ἔμεινεν ὁ ἑλληνικὸς ἑναυτὸς καὶ μόνος—κατὰ τὸν Αἰῶνα—κολοβὸς κατὰ μίαν ἡμέραν, τώρα μάλιστα ποῦ πλησιάζει εἰς τὸ τέλος του ;

* *

Ἄς ἀναλύσωμεν τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐθνικὴν συμφορὰν τοῦ Αἰῶνος, αὐτὸ τὸ Σάββατον ξημέρωμα, μὴν εἶχε ξημερώσει τοῦ καυχηθέντος μίαν φορὰν ὡς χρηματίσαντος γραμματέως τοῦ Ἐξαρχοπούλου συντάκτου τοῦ Αἰῶνος.

Ἐκολοβώθησαν τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος τὴν ἡμέραν αὐτὴν ; Ὑπεγράφη καμμία ἀτιμος συνθήκη ; Παρεδόθη ὁ βασιλεὺς μας αἰχμάλωτος εἰς τὸν Σουλτάνον ; Ἀπέθανε κανεὶς ἐπιφανὴς πολίτης ; Σεισμὸς τις κατερείπωσε καμμίαν πόλιν ἢ καμμίαν νῆσον ; Ἐχάθησαν καθ' ἑκατοστὸν ἀνθρώποι ; Ὑψωσε θρόνον εἰς τὴν συμφορὰν καμμία πλήμμυρα ; Ἐμαύρυσεν ὁ γαλανὸς οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς ; Ἐστείρεισε τὸ Φάληρον ; Ὀλιγόστευσαν τοῦλάχιστον οἱ συνδρομηταὶ τοῦ Αἰῶνος ; Ἐξέλιπε πᾶσα ἐλπίς θανάτου καὶ ἐκφωνήσεως ἐπικληθείου ; Διαφιλονεικῆσέ τις τὴν καιοῦσαν φιλοπατρίαν τῶν ὁμογενῶν, ὧν τὴν ὑπεράσπισιν ἐργολαβικῶς ὁ Αἰὼν ἀνέλαβε ;

Τίποτε τίποτε !
 Τί ἐγένετο λιπὸν ;
 Μανδάλου κάτω βοήσαντος Δημητρακάκη ἀγορεύοντι, τὴν

παλάμην οὗτος κατὰ Μανδάλου κατήνεγκε ὁ δὲ τῆς κόμης δραξάμενος, μαγγοურείας πολλὰς ἐπὶ κεφαλῆς ἔλαβε. Ῥοζοῦ δὲ ἀπὸ Κυριῶν θεωρεῖου σταυρὸν ἐπὶ τοῦ στήθους τρίς ποιήσασα, φτοῦ ! σας, μασκαράδες, ἐφώνησεν !

Ἄλλὰ τί φυσικώτερον αὐτοῦ ; Τὸ ἀστονομικὸν δελτίον δὲν περιέχει καθημερινῶς παρόμοια τοιαῦτα ; Δύο ἀνθρώποι ἐξυλοκομήθησαν ! Καὶ μὲ τοῦτο τί ; Ἄλλ' οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ ἦσαν βουλευταὶ ! Μπορεῖ νὰ ἦσαν καὶ ἱερεῖς ἀκόμη ! Δὲν εἶδον περὶ εἰς τοὺς Ἐπιταφίους ζυλοκτύπημα ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας μεταξὺ τῶν παπᾶδων ; Ἄλλ' ὁ τόπος ἐν ᾧ τὸ ζυλοκόπημα ἔλαβε χώραν ἦτον Βουλὴ ! Εἶναι ἡ Βουλὴ ἰερωτέρα ναοῦ ;

Ὁ Αἰὼν ἐρχεται εἰς ἐν δίλημμα. Ἡ εἶναι οἱ Βουλευταὶ ἀνώτεροι ἀνθρώπων, καὶ τότε ὅτι κάμουν, δὲν δύναται νὰ κριθῆ ἀπὸ ἡμᾶς ἢ εἶναι κατώτεροι ἀνθρώπων, καὶ τότε αὐτὰ τὰ ὅποια κάμουν εἶναι ὀλίγα· διότι κατόπιν τῆς προχθεσινῆς σκηνῆς, οὔτε κανένα αὐτὶ τοῦ Μανδάλου ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, οὔτε καμμία μύτη τοῦ Δημητρακάκη, οὔτε θρῖξ τις τοῦ κ. Πετσάλη. Τώρα, ὁ κ. Φιλήμων, ὅστις ἐχρημάτισεν ἐπὶ τόσας περιόδους βουλευτῆς, εἶναι εἰς θέσιν νὰ μᾶς εἴπη : ἂν τὰ μέλη τοῦ Κοινοβουλίου εἶναι ἀνώτερα ἢ κατώτερα ἀνθρώπων.

Ἄλλ' ἡμεῖς, οἵτινες, οὔτε ἀνώτερα οὔτε κατώτερα τοὺς νομιζομεν, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς τάξεως καὶ τοῦ αὐτοῦ εἶδους εἰς ὃ ὁ καθηγητῆς τῆς ζωολογίας κ. Μουτσόπουλος κατατάσσει Χονδροκώσταν τὸν σκουπιδᾶν, Κώσταν τὸν ῥήτορα, καὶ τὸν Δημοσθένην Βουρδούσκην, αὐτὴν τὴν ἐκλεκτὴν ἀγίαν τριάδα, δὲν ἐξενίσθημεν διόλου μὲ τὰς σκηνὰς τοῦ Σαββάτου, διότι παρόμοιαι ἔλαβον καὶ ἄλλοτε χώραν καὶ ἐνθυμούμεθα δύο ῥαπίσματα ἐν τοῦ αἰοδίου ποιητοῦ τῆς Κυρᾶ Φροσύνης καὶ βουλευτοῦ Λευκάδος Βαλαωρίτου, ἐναντίον τοῦ Γιωργαντάρα Ἰακωβάτου—δύο δηλαδὴ μεγαλοφυῶν ῥαπίσματα—καὶ ἄλλο τοῦ βουλευτοῦ Γόρτυνος καὶ τώρα μόνον Φαλέξ, Θεωδωράκη Γ.

Κολοκοτρώνη κατά τοῦ βουλευτοῦ Παρνασσίδος Κεχαγιᾶ. Τί ἐπαθεν ἡ Ἑλλάς ἐκ τῶν δύο ἐκείνων ραπισμάτων, δι' ἃ βεβαίως ὁ Αἰὼν καὶ τότε πάλιν μυρολογῶν θά ἔλεγε: Ἐἴθε μὴ ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἓνας δεσπότης εἰς τὰ παιδικὰ μας ἔτη ἐκφωνῶν Μεγάλην Παρασκευὴν λόγον, ἔλεγε παταγῶδει φωνῇ: «Ἰούδα, Ἰούδα, Ἰούδα, εἴθε μὴ ἐγενᾶσο!» μὴ συλλογιζόμενος ὁ ταλαίπωρος ὅτι ἂν δὲν ἐγενᾶτο Ἰούδας δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν αὐτὸς νὰ ἐκφωνῇ λόγον!

Ἐν ῥάπισμα ἐπὶ ἐνὸς βουλευτοῦ, ἐνὸς δηλαδὴ δισεκατομμυριοσταῦ τῆς Ἑλλάδος! Ἄλλ' ἡ Ἑλλάς ἡ ἰδία ἔφαγε ραπίσματα δευρότατα ἐπὶ τῶν παρερικῶν, ἐπὶ τῶν πατοφικῶν, ἐπὶ Χόβαρτ, ἐπὶ Συνεδρίου, ἐπὶ τῆς συνθήκης τῆς 30 Μαρτίου. Ὁ Αἰὼν τότε δὲν εἶπεν: Ἐἴθε μὴ ἀνέτελλον αἱ ἡμέραι αὐταί. Καὶ ἐπὶ τέλους, τώρα πρὸ πολλοῦ, ἀπὸ τῆς Μεταπολιτεύσεως καὶ ἐντεῦθεν, διερχόμεθα τόσας πονηρὰς ἡμέρας, ἐὰν μὴ ὡς Ἔθνος, ἀλλὰ ὡς Κράτος, καὶ ὁ Αἰὼν καμμίαν ἡμέραν δὲν ἐπεθύμησε νὰ μὴ ἐγενῶντο αἱ ἡμέραι αὐταί, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ ἀνέτελλον, καὶ αὐτὸς ἀνέτελλεν, αἰσιοδοξώτατος πάντοτε ὄλων τῶν ἐπὶ γῆς Ἑλλήνων, παροιμιώδης ἐφευρετῆς δι' ὅλα τὰ γινόμενα αἴσχη τοῦ κλασικοῦ ἐκείνου: *Αὐτὰ συμβαίρουσι καὶ εἰς Παρισίους, πανηγυριστῆς, μετριάστῆς, κολαστῆς, καὶ ἐνίοτε κόλαξ.*

Ἐσυλλογίσθη ποτὲ τί λέβητες κωχλάζουσι κάτω τοῦ ταπητοστρώτου τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων ἐδάφους, οὗ τὴν ἐπιστάσιαν αὐτὸς ἔχει ὡς ἔφορος τοῦ Βουλευτηρίου; Ὅλα τὰ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἀνθρώπινα μίση καὶ πάθη ἀνεμοδέρνουν ἐκεῖ μέσα! 245 βουλευταί, 245 γαστέρες, 245 φιλοδοξίαι, 245 στόματα, 245 θυλάκια. Ἡμεῖς δὲν παραδεχόμεθα ἁρμονίαν, μεταξὺ δύο ἀνθρωπίνων ψυχῶν, εἰμὴ μόνον ὅταν ὁ ἔρωσ — καὶ ἔρωσ παράφρων — τὰς συνδέη. Παρῆλθεν ἡ παραφροσύνη; Πάυει καὶ αὐτὴ ἡ μεταξὺ τῶν πρῶν ἐρωμένων ἁρμονία. Ποία λοιπὸν ἁρμονία θὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ 245 βουλευτῶν; Μόνον ἀπέναντι τῆς ἐξουσίας οἱ 245 μερίζονται ἀμέσως εἰς δύο καὶ μόνας ὑπάρξεις. Εἰς τοὺς κατέχοντας τὴν ἐξουσίαν καὶ εἰς τοὺς θέλοντας νὰ τὴν καταλάβωσιν! Ἐκατὸν εἴκοσι ἢ ἑκατὸν τριάκοντα — ὡς πλειοψηφία γίνονται εἰς καὶ μόνος ἀνθρώπος μὲ μίαν κεφαλὴν — τὸν Τρικούπην — μίαν θέλησιν — τὸν Τρικούπην — μίαν ψυχὴν — τὸν Τρικούπην. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς σφίγγει ἐν ταῖς ἀγκάλαις του τὴν νύμφην-ἐξουσίαν. Τολμήσατε νὰ τοῦ τὴν ἀρπάσητε. Προτιμᾶ νὰ σᾶς παραδώσῃ τὴν κεφαλὴν του, τοὺς πόδας του, τὴν καρδίαν του, τὴν κοιλίαν του, παρὰ τὴν ἐρωμένην του. Διότι δι' αὐτὸν κεφαλὴ εἶναι ἡ Ἐξουσία· πόδες εἶναι ἡ Ἐξουσία· καρδία εἶναι ἡ Ἐξουσία· κοιλία εἶναι ἡ Ἐξουσία. Ἐὰν νομιζήταί μέγας καὶ οἱ λόγοι του μεταξὺ ἑκατὸν εἴκοσι κεφαλῶν προβάτων πίπτουν ὡς θεόφατα, τοῦτο γίνεται διότι ὁμιλεῖ ὡς πρωθυπουργός. Ἐὰν τρώγῃ, τοῦτο τὸ κατορθώνει, διότι εἶναι πρωθυπουργός. Ἐὰν φαίνεται ὅτι αἰσθάνεται, τοῦ τὰ δαυρίζει τὰ αἰσθήματα ἡ Ἐξουσία. Αὐτὴ τὸν κινεῖ, τὸν βαστάζει, τὸν ὠθεῖ, τὸν συγκρατεῖ, τὸν μεθῆει, τὸν ζαλιζει, τὸν κοιμίζει, τὸν ὄνειρεύεται.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὁ Μαράτος εἰς τὴν Συμβατικὴν, ὅταν προέβαλλον καὶ ἀνεκάλουν καὶ πάλιν ἐπαρουσίαζον καὶ ἐπὶ τέλους ὀριστικῶς ἀπέσυρον τὸ κατ' αὐτοῦ κατηγορητήριον διὰ τὰς σφαγὰς τοῦ Σεπτεμβρίου, ἀναβὰς δηλαδὴ τὸ βῆμα καὶ ἐκβαλὼν ἐκ τοῦ κόλπου του πιστόλιον εἶπε: Ἰδοὺ μὲ ποῖον ὄπλον θὰ ἐτίνασεν ὁ Μαράτος τὰ μυαλά του εἰς τὸν ἀέρα, ἐὰν τὸ κατηγορητήριον περνοῦσε, θὰ τὸ ἔκαμνεν ὁ Τρικούπης ἐὰν τοῦ ἀφήρουν τὸ χαρτοφυλάκιον τῆς πρωθυπουργίας χωρὶς νὰ χρειασθῇ νὰ μεταχειρισθῇ κανὲν φονικὸν

ὄπλον. Θὰ ἔμενε χωρὶς κεφαλὴν ἂν καὶ θὰ εἶχε τὴν κεφαλὴν του.

Ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ βόα τοῦ Σισφιγκτήρος, ὅστις μέχρι πνιγμοῦ στραγγαλίζει — ἐξ ἔρωτος — τὴν ἐξουσίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του, — ὁ ὁποῖος αὐτὸς — ὁ κ. Τρικούπης — περιλαμβάνει εἰς ἑαυτὸν τοὺς ἑκατὸν εἴκοσι τῆς πλειοψηφίας του, παρατάσσεται ἄλλη ἑκατόγχειρ καὶ ἑκατοντακέφαλος ὑπόστασις — ἀλλὰ μία καὶ αὐτὴ — ἡ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, κατεχομένη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ φλογεροῦ ἔρωτος πρὸς τὴν νύμφην-ἐξουσίαν καὶ ἀγωνιζομένη νὰ τὴν κατακτήσῃ μίαν ἡμέραν καὶ νὰ τῆς φιλοδορήσῃ τὰ αὐτὰ σφιζήματα καὶ πνιζήματα καὶ στραγγαλισματα. Αὐτὴ τώρα δὲν ἔχει κεφάλι καὶ θέλει ν' ἀποκτήσῃ μὲ τὴν ἐξουσίαν τοιοῦτον· δὲν ἔχει καρδίαν καὶ φιλοδοξεῖ τοιαύτην· εἶναι ἀκέφαλος, ἄκαρδος, κλονουμένη, μὴ δυναμένη νὰ βαδίσῃ, νὰ ὑπάγῃ ἔμπρός, μηδὲν αἰσθανομένη, μηδὲν νοοῦσα, μηδὲν ἄλλο θέλουσα· καὶ νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἔχει, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται, τὰ ὁποῖα δὲν θέλει, θὰ δυνηθῇ νὰ τὰ ἔχῃ, θὰ δυνηθῇ νὰ τὰ θέλῃ, ἄμ' ἀποσπάσῃ τὴν νύμφην-ἐξουσίαν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς ἀντιζήλου ὑποστάσεως!

* *

Ἐ! λοιπὸν, κύριε Φιλήμων, τί θέλετε αἱ δύο αὐταὶ ὑποστάσεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἀπαρτίζεται ἀπὸ ὑπερεκατὸν μέλη νὰ κάμουν; Πῶς θέλετε νὰ φέρωνται; Ὡς μέλη ἀκροατηρίου διδασχῆς τοῦ Μακράκη; Ὡς μέλη ἀκροατηρίου δημοσίου μαθήματος ἐν τῷ Παρνασσῷ. Ἡ ὡς ἀκροαταὶ ἐπικηδείου σας λόγου; Ἡμεῖς ἀποροῦμεν πῶς πράγματι, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ ἀρθρογράφου σας Εὐρώτα, δὲν ἀλληλοσφάζονται κατὰ γράμμα; Καὶ αὐτὴ θὰ ἦτο ἡ μόνη ὑπηρεσία ἢ θὰ διέπραττον πρὸ τὸν τόπον δι' ὅλου τοῦ βίου τῶν, ὑπηρεσίαν ὅμως τὴν ὁποίαν ἠρνήθησαν καὶ ἀροῦνται.

Καλιθέαν.

ΒΟΥΛΗ

Σάββατον, 18 Δεκεμβρίου

Ἐνῶ διέτρεχον τὴν πρὸς τὸ βουλευτήριον φέρουσαν, δὲν ἤξεύρω πῶς ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μου ὁ κ. Μάνδαλος, καὶ πῶς μοῦ ἐπῆλθεν ὄρεξις νὰ εὐρω ὁμοιοκαταληξίαν διὰ τὴν αἰτιατικὴν πτώσιν τοῦ ὀνόματός του· καὶ ἀμέσως χαίρων διότι τόσον εὐκόλως εὐρον τὸ ποθούμενον, συνέταξα τὸν Μάνδαλον μὲ τὸ σκάνδαλον, καὶ πολλάκις ἐπανέλαβα μεταξὺ τῶν χειλέων μου, βαδίζων, τὸ ζευγὸς ὅπερ ἐδημιούργησεν ἡ ὁμοιοκαταληκτικὴ εὐχέρειά μου.

Μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς, μάρτυς γενόμενος τῶν βουλευτικῶν θριάμβων, ἐξεπλάγην διὰ τὴν περίεργον σύμπτωσιν ἣτις ἐνυπῆρχε μεταξὺ τοῦ πρωταγωνιστοῦ Μανδάλου, καὶ τῆς ὁμοιοκαταληξίας μου, οἷονεὶ ἀκουσίας προαισθήσεως τῆς μελλούσης καταιγίδος.

Ἐντυπώθη ἐντός μου καὶ ἡ συνάντησις μετὰ τοῦ κ. Δημητρακάκη, πηγαίνοντος εἰς τὴν Βουλὴν· ἐβάδιζε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Κυρίου του· ἔτυχε νὰ τὸν παρατηρήσω· τὸ κατατομὸν ἐκεῖνο τῆς φυσιογνωμίας του εἶχε φθάσει εἰς τὸν ἀποκόρυφον· αἱ τρίχες τοῦ μύστακος του ἦσαν ἀπειλητικῶς ἀνατεταμέναι, ὡς ἂν ἀνυπομόνουν ν' ἀρχίσουν τὸν καυγᾶν· ἐβάδιζε μᾶλλον τοῦ συνήθους κεκυφώς, ὡς ἂν μετέβαινεν ἐκεῖ ἀ-